

sionen og ungdomsydelsen. Baggrunden for forslaget er, at afgørelse af sådanne sager forudsætter kendskab til forholdene på stedet og derfor ikke er egnede til at blive prøvet af anden administrativ myndighed.

Om de *administrative og økonomiske* konsekvenser af en gennemførelse af lovforslaget kan oplyses, at ankestyrelsen i 1979 behandlede ca. 10.000 sager. Heraf vedrørte ca. 75 pct. afgørelser truffet af revaliderings- og pensionsnævnene og ca. 5 pct. sager afgørelser truffet af Københavns og Frederiksberg kommuner, i hvilke ankestyrelsen var 1. ankeinstans.

Det område, der vil blive berørt af regler som de foreslåede, udgjorde ca. 2.000 sager, heraf ca. en trediedel indbragt af kommunerne og to trediedele af de personer, afgørelserne vedrørte. Der er en stigende tendens i antallet af sager, og under uændrede regler måtte det ventes, at tallet ville være yderligere stigende som følge af ændringer i den sociale bistandslov. Ved gennemførelse af de nye ankeregler vil antallet falde betydeligt, muligvis til ca. 500, omend det formentlig i en overgangsperiode i en del tilfælde vil blive forsøgt at få ankestyrelsen til at optage en sag til egentlig behandling, således at ankestyrelsen må anvende nogen tid til gennemgangen af sådanne sager. Det må forventes, at kun få sager, ca. 200, når frem til egentlig realitetsbehandling. Antallet af sådanne sager vil næppe være konstant, men må antages at stige, når der har været gennemført ny lovgivning og derefter at falde, efterhånden som tvivlsspørgsmålene bliver løst. Forslaget vil således indebære en nedgang i ankestyrelsens tidsforbrug for sagsbehandlere og ankechefer, dels på grund af nedgangen i antallet af sager, dels på grund af, at kun få af disse, formentlig ca. 200, forventes at skulle gennemgå en egentlig realitetsbehandling i ankestyrelsen. I første omgang forventes de ledige ressourcer anvendt til behandling af sager, i hvilke ankestyrelsen er første klageinstans, med det formål at nedsætte ventetiderne for afgørelserne.

Virkingen af den foreslåede ordning, hvorefter der normalt kun er én ankeinstans, vil nøje blive fulgt. Socialministeriet og administrationsdepartementet vil løbende følge ordningen over en periode på 2 år og på denne baggrund vurdere, om adgangen til at indbringe en afgørelse for mere end én ankeinstans helt kan afskaffes.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelserne om, hvilke afgørelser der skal kunne indbringes for en ankeinstans, er givet i de enkelte love.

Loven om den sociale ankestyrelse fastsætter, hvorledes sager, der indbringes for den sociale ankestyrelse, skal behandles. Det foreslås at indsætte en regel om, at spørgsmålet om, hvorvidt en sag, der er afgjort af et amsankenævn, kan optages til behandling af den sociale ankestyrelse, afgøres af 2 ankechefer. I tilfælde af uenighed træffer styrelseschefen afgørelse.

Under hensyn til, at den, der indbringer en afgørelse, snarest bør kunne få underretning om, hvorvidt ankestyrelsen kan optage sagen til ny vurdering, fastsættes en frist på 14 dage, inden hvilken meddelelse herom skal gives. Optages en afgørelse til ny vurdering, sker behandlingen som normalt i ankestyrelsen i møde, hvori også deltager beskikkede medlemmer.

Til § 2

Til nr. 1

Ved den ændrede affattelse af bistandslovens § 15, stk. 2, foreslås, at det sociale udvalgs afgørelser om optagelse i de i kapitel 16 nævnte institutioner eller anbringelse i dagpleje efter § 64 ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Baggrunden for forslaget er, at afgørelse af en sådan sag forudsætter kendskab til forholdene på stedet, og at en ankeinstans derfor kun har ringe mulighed for at kende baggrunden for en afgørelse.

Ved bestemmelsen i stk. 4 foreslås en indskrænkning af adgangen til at indbringe afgørelser for anden administrativ myndighed idet det foreslås, at afgørelser truffet af et amsankenævn ikke skal kunne indbringes for den sociale ankestyrelse, med mindre ankestyrelsen finder, at sagen er af principiel betydning. Fristen for anmodning til ankestyrelsen om optagelse af en sag til behandling fastsættes til 4 uger, svarende til de gældende ankefrister. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Ved bestemmelsen i stk. 5 foreslås det at opretholde den hidtidige adgang til for amsankenævnet at indbringe det sociale udvalgs afgørelser om betaling for ophold i de i kapitel 16 nævnte institutioner eller i dagpleje samt udvalgets afgørelser om anbringelse i døgnpleje og i døgninstitutioner og om betalingen herfor.

Amsankenævnets afgørelser om modtagelse af børn i privat dagpleje efter bistandslovens § 63 og i døgnpleje efter lovens § 65 har hidtil kunnet ind-